

Arrest

nr. 216 501 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juli 2017 tot weigering van de aanvraag tot herinschrijving en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 september 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juli 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ter zitting stelt de voorzitter vast dat dit bevel om het

grondgebied te verlaten op 29 september 2017 werd ingetrokken. Dit bevel wordt dan ook geacht nooit te hebben bestaan.

1.2. Op 10 juli 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van de aanvraag tot herinschrijving. Dit is de bestreden beslissing, en deze is gemotiveerd als volgt:

*"A(...), R(...)
Geboren te Y(...) op (...)
Nationaliteit: Turkije
Adres: (...)
N.N. (...)*

Mijnheer / Mevrouw de burgemeester,

Betrokkene werd op 08.06.2015 ambtshalve geschrapt uit de vreemdelingenregister. Op 09.02.2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Betrokkene werd op 23.05.2017 uitgenodigd bewijsstukken voor te leggen die zijn aan aanwezigheid onomstotelijk aantoonen in de periode van 21.10.2015, de datum van de poststorting waar betrokkene de opdrachtgever was tot het aanbieden ter inschrijving op 09.02.2017.

De documenten die betrokkene heeft voorgelegd kunnen echter niet aanvaard worden om de reden dat zij geen enkele bewijskracht hebben:

-Attest Xerius dd. 14.03.2016 en 25.01.2017: dergelijk attest bewijst dat betrokkene aangesloten is. Het bewijst niet dat hij naar aanleiding van deze aansluiting effectief een zelfstandige beroepsactiviteit in België heeft uitgeoefend. Het loutere lidmaatschap kan geen aanwezigheid op het grondgebied impliceren. Aansluiting kan bovendien online of per mail bekomen worden. Bovendien staat er uitdrukkelijk in het attest opgenomen dat het niet kan gebruikt worden met oog op verkrijgen van een inschrijving in het vreemdelingenregister.

- Attest Zenito dd. 26.01.2017: dit attest verklaart enkel dat betrokkene op 15.06.2015 aangesloten was bij het sociaal verzekeringsfonds. Het lidmaatschap betekent echter niet dat betrokkene aanwezig was op het grondgebied. De aansluiting kan bovendien online of per mail aangevraagd worden.

Bankkaarten BNP-Paribas, SIS-kaart met geldigheid tot 07.12.2009, visitekaartje Willy's Moustache, klantenkaart Western Union, ongedateerde SIM-kaart: deze kaarten bewijzen de aanwezigheid in het land niet. Het loutere bezitten van voormelde kaarten kan onmogelijk de aanwezigheid in het Rijk bewijzen.

Model 2 - Antwerpen dd. 19.05.2015: adreswijziging betrokkene.

Model 2bis - Sint-Niklaas dd. 07.01.2015: adreswijziging betrokkene.

Neerlegging ter griffie dd. 12.04.2017 van de rechtbank van Koophandel te Gent van de akte ter bekendmaking van de oprichting van Pitta Z(...), een gewone commanditaire vennootschap, in het Belgisch Staatsblad. De neerlegging van deze akte bewijst echter de aanwezigheid in het Rijk van betrokkene niet.

-Poststorting op rekening van derden dd. 21.10.2015 waarbij betrokkene opdrachtgever was. Voor een storting wordt geen identificatie gevraagd. Het is dus niet gezegd dat betrokkene de storting in eigen persoon heeft laten uitvoeren en het aldus een bewijs van aanwezigheid zou betreffen. Betrokkene kreeg hier echter het voordeel van de twijfel. Ondanks dit gegeven blijft de onbewezen periode langer dan één jaar.

Derhalve kan de aanwezigheid van betrokkene in België gedurende desbetreffende periode niet worden vastgesteld.

Indien betrokkene zijn aanwezigheid in België tijdens de betwiste periode onmogelijk kan bewijzen, kan hij uiteraard een nieuwe aanvraag doen, overeenkomstig de bijlage 19ter op basis van zijn verwantschap met een Belg/EU-onderdaan. Mits voorlegging van de nodige stavingsdocumenten kan de verblijfssituatie van betrokkene op die manier opnieuw in orde gebracht worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Met het oog op een goede rechtsbedeling worden het eerste en het tweede middel gezamenlijk besproken.

2.1.2. In het eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

2.1.3. In het tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 19 van de Vreemdelingenwet, artikel 39 van 52 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De middelen luiden als volgt:

“2.1. Eerste middel : schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Dat aan verzoeker, na jaren legaal verblijf in België, door verweerder een bevel om het grondgebied wordt betekend, waardoor het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden. Dat verzoeker immers wel degelijk heeft aangetoond ononderbroken aanwezig te zijn op het grondgebied, wat o.m. blijkt uit zijn nationaal reispaspoort, afgeleverd op 9 februari 2015, waarin geen enkele in- of uitreisstempel te vinden is (stuk 2). Dat verzoeker bovendien als zelfstandige aan het werk was en hij tevens een CVA, genaamd pitta Zait, heeft opgericht, waarin hij ook effectief werkt. Dat verzoeker de nodige bewijzen heeft voorgelegd van zijn aanwezigheid in België. Dat dit alles dan ook genoegzaam aantoont dat verzoeker tijdens de beoogde periode ononderbroken in België heeft verbleven. Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd¹. Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. Dat verweerder de voorgelegde documenten geenszins op een correcte wijze heeft beoordeeld en geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker als zelfstandige aan de slag was, noch werd rekening gehouden met zijn jarenlang verblijf in België. Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. Tweede middel : schending van artikel 19 van de wet van 15 december 1980, schending van artikel 39 van het K.B. van 8 oktober 1981, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.2.1. Dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat grondig te motiveren waarom verzoeker, niet in aanmerking komt om te genieten van het recht op terugkeer overeenkomstig het art. 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en overeenkomstig het art. 39 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dat verweerder immers genoodzaakt is een ambtshalve toetsing door te voeren van verzoekers aanvraag dd. 9.02.2017 aan het art. 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en aan het art. 39 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dat dit in casu niet op een afdoende manier is gebeurd. Dat verweerder de motivatie van zijn weigeringsbeslissing echter beperkt tot de melding dat de documenten die verzoeker heeft voorgelegd niet kunnen aanvaard worden om reden dat zij geen enkele bewijskracht hebben. Dat evenwel geenszins genoegzaam werd gemotiveerd waarom de door

verzoeker ingediende stukken, waaronder het attest van Xerius waaruit blijkt dat verzoeker minstens sedert maart 2016 als zelfstandige aan het werk was, en de neerleggingsakte van zijn CVA op de rechtbank van koophandel, niet kunnen worden weerhouden als bewijs dat verzoeker steeds ononderbroken in België heeft verbleven en zijn hoofdbelangen in België heeft behouden. Dat de bestreden beslissing opwerpt dat een aansluiting en lidmaatschap bij een sociaal verzekeringsfonds geen aanwezigheid op het grondgebied impliceert. Dat een dergelijke opmerking regelrecht indruist tegen het feit dat men zich bij een aansluiting persoonlijk moet aanbieden bij het betrokken sociaal zekerheidsfonds en persoonlijk handtekeningen dienen te worden gezet. Dat ook voor de oprichting van een CVA diverse handtekeningen in persoon moeten worden gezet, zodat verzoeker ook voor deze gebeurtenis wel degelijk in België aanwezig diende te zijn. Dat daarnaast ook het lege paspoort van verzoeker (geen enkele in- en uitreisstempel) eens te meer aantoont dat verzoeker België niet heeft verlaten en steeds in België verbleven heeft. Dat de bestreden beslissing de door verzoeker voorgelegde bewijzen van aanwezigheid dan ook niet op een zorgvuldige manier onderzocht heeft en hiermee onterecht geen rekening heeft gehouden. Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161). Dat er in casu dan ook er sprake is van een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

2.2.2. Dat verzoeker in tweede instantie nogmaals wenst te benadrukken dat zijn Turks nationaal reispaspoort geen enkele inreis- of uitreisstempel vertoont, wat – in combinatie met de voorgelegde stukken – nogmaals aantoont dat verzoeker niet in het buitenland verbleven heeft en steeds op het Belgische grondgebied aanwezig was. Dat er derhalve in hoofde van verweerder sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het art. 39 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

2.1.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 19 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft. (...)”

Artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit stelt het volgende:

“§ 1. De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

– bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

– zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult. (...)”

2.1.5. Verzoeker werd op 8 juni 2015 ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister. Op 9 februari 2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Op 23 mei 2017 wordt verzoeker verzocht om bewijsstukken over te leggen die zijn aanwezigheid onomstotelijk aantoonen voor de periode van 21 oktober 2015 tot 9 september 2017. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd zijn aanwezigheid om het Belgische grondgebied aan te tonen voor de periode van 21 oktober 2015 tot 9 september 2017.

De verzoekende partij betoogt dat haar ononderbroken aanwezigheid is aangetoond door haar nationaal reispaspoort, afgeleverd op 9 januari 2015 waarin er zich geen enkele in- of uitreisstempel bevindt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij dit element voor de eerste keer inroept. De Raad kan hier geen rekening mee houden. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij via een brief met datum 23 mei 2017 werd uitgenodigd om alle voor haar nuttige stukken voor te leggen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer

afwentelen op de verwerende partij. Zij toont alvast niet aan waarom zij niet in staat was om haar nationaal paspoort voor te leggen. Bovendien kan worden opgemerkt dat de gebeurlijke afwezigheid van in- en/of uitreisstempels in het Turks paspoort van betrokkene uiteraard nog altijd niet aantoonde dat verzoeker in die periode daadwerkelijk op het Belgisch grondgebied verbleven heeft.

2.1.6. De verzoekende partij betoogt dat zij de nodige bewijzen reeds heeft voorgelegd. Zij stelt nogmaals dat zij bovendien als zelfstandige aan het werk was en tevens een CVA heeft opgericht waarin zij ook effectief werkt. Zij stelt verder dat er voor deze oprichting diverse handtekeningen in persoon dienen te worden gezet, zodat zij in België diende aanwezig te zijn.

Betreffende de CVA stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Neerlegging ter griffie dd. 12.04.2017 van de rechtbank van Koophandel te Gent van de akte ter bekendmaking van de oprichting van Pitta Z(...), een gewone commanditaire vennootschap, in het Belgisch Staatsblad. De neerlegging van deze akte bewijst echter de aanwezigheid in het Rijk van betrokkene niet.”

De Raad stelt vast, na nazicht van het desbetreffende stuk in het administratief dossier, dat niet wordt ingezien in welke zin de persoonlijke aanwezigheid van de verzoekende partij is vereist. Waar zij stelt dat er voor de oprichting diverse handtekeningen in persoon dienen te worden gezet, kan de Raad enkel vaststellen dat deze handtekeningen zich alvast niet bevinden op de door de verzoekende partij voorgelegde akte. De neerlegging ter griffie van de rechtbank van Koophandel te Gent van de akte van bekendmaking van de oprichting van Pitta Zait, een gewone commanditaire vennootschap, vereist de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker in België niet. Louter ten overvloede kan nog worden verwezen naar de oprichtingsakte van de vennootschap in kwestie waarop staat vermeld: *“er wordt bijzondere volmacht verleend aan Dhr. K. R. (...), boekhouder-fiscalist, (...) - 9000 Gent, ten einde: inschrijving en wijziging, evenals schrapping te bekomen van het ondernemingsnummer (...)”*. Bovendien kan dit document de aanwezigheid op het Belgisch grondgebied hoogstens aantonen vanaf 21 april 2017, waardoor de periode van één jaar afwezigheid nog steeds bestaat en waardoor de gevraagde herinschrijving nog steeds niet kon toegestaan worden.

2.1.7. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing zich niet zomaar kan beperken tot de melding dat de door haar voorgelegde stukken niet kunnen worden aanvaard omdat zij geen bewijskracht hebben. Zij stelt dat de motivering in de bestreden beslissing aldus niet opgaat met betrekking tot het attest van Xerius dat zij al sinds maart 2016 als zelfstandige aan het werk was. Zij betoogt dat er bij de aansluiting en lidmaatschap bij een sociaal verzekeringsfonds een persoonlijke aanwezigheid is vereist en dat er persoonlijke handtekeningen dienen te worden gezet.

Met betrekking tot deze stukken stelt de verzoekende partij het volgende:

“- Attest Xerius dd. 14.03.2016 en 25.01.2017: dergelijk attest bewijst dat betrokkene aangesloten is. Het bewijst niet dat hij naar aanleiding van deze aansluiting effectief een zelfstandige beroepsactiviteit in België heeft uitgeoefend. Het loutere lidmaatschap kan geen aanwezigheid op het grondgebied impliceren. Aansluiting kan bovendien online of per mail bekomen worden. Bovendien staat er uitdrukkelijk in het attest opgenomen dat het niet kan gebruikt worden met oog op verkrijgen van een inschrijving in het vreemdelingenregister.

- Attest Zenito dd. 26.01.2017: dit attest verklaart enkel dat betrokkene op 15.06.2015 aangesloten was bij het sociaal verzekeringsfonds. Het lidmaatschap betekent echter niet dat betrokkene aanwezig was op het grondgebied. De aansluiting kan bovendien online of per mail aangevraagd worden.”

De Raad stelt vast, na nazicht van de desbetreffende stukken, dat er zich op de door haar voorgelegde documenten geen persoonlijke handtekening bevindt. De verzoekende partij beperkt zich dus tot een loutere bewering. Bovendien doet zij hiermee geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing dat de inschrijving of de aanvraag in verband met beide attesten ook online of per mail kan gebeuren. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt kan het lidmaatschap bij een sociaal verzekeringsfonds volledig online gebeuren. Hiervoor is aldus de aanwezigheid op het Belgisch grondgebied niet vereist. De Raad verwijst naar de nota waar de verwerende partij ten overvloede repliceert: *“Louter ter illustratie kan worden verwezen naar de officiële website van Xerius (<http://www.xerius.be/zelfstandigen/socialezekerheid/aansluiten-sociaal-verzekeringsfonds/>) waar inderdaad een aparte applicatie is voorzien voor de online aansluiting.”*

2.1.8. Ten slotte stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde nalaat om grondig te motiveren waarom zij niet in aanmerking komt om te genieten van het recht op terugkeer in de zin van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot algemeenheden. In de bespreking van de vorige punten heeft de verzoekende partij reeds kritiek geuit op de specifieke motieven van de bestreden beslissing. Zij toont niet concreet aan waarom de motivering in de bestreden beslissing niet deugdelijk is.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. In het derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Het middel luidt als volgt:

“2.3.1. Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor. Het schrijven dd. 23 mei 2017, kan immers geenszins gezien worden als een mogelijkheid tot het horen van verzoeker. Immers, met een dergelijk schrijven is geen interactie mogelijk en kunnen geen bijkomende vragen en/of antwoorden worden gesteld. Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing. In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden. In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is, zodat er sprake is van een schending van artikel 41 van het Handvest.

2.3.2. Daarnaast stelt artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG – omgezet in artikel 74/13 Vw. – het volgende : « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land». Dat het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd werd op basis van het feit dat verzoeker al langer in het rijk verblijft dan de in artikel 6 Vw. bepaalde termijn. Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker en de gezondheidstoestand van verzoeker en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel. Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 74/13 Vw.”

2.2.2. De Raad stelt vast dat het derde middel zich richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dat door de verwerende partij is ingetrokken op 29 september 2017. De verzoekende partij kan de door haar aangevoerde schendingen aldus niet dienstig opwerpen.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC